

[Rytter.]

Alkoholist, med en Psykopat eller med en Epileptiker og vil gerne have mit Ægteskab opløst. Nej, siger den højtærede Minister, det tillader jeg ikke, og jeg agter ikke selv at opløse Ægteskabet. Sagen skal afgøres i den røde Bygning af Centraladministrationen, det offentlige behersker alt.

Det er dog lykkedes under Udvalgsforhandlingerne at faa den ene af de to nævnte Konsekvenser af Lovforslaget fjernet — den forekom ogsaa vel urimelig, saa despotiske er vi dog ikke endnu. Der blev gjort Mindretallet den Indrømmelse, at den private, som har giftet sig, ogsaa skal have et Ord med at sige, idet den private kan anlægge Sag for at faa det Ægteskab opløst, som vedkommende i god Tro har indgaaet under bristede Forudsætninger. Vi takker for denne Imødekommenhed.

Derimod er det ikke lykkedes os at faa den anden Konsekvens: at det offentlige skulde have Ret til at gribe ind, forandret. Vi har kæmpet for at faa den forandret, men forgæves. Det offentlige kontrollerer Indgaaelsen af Ægteskabet, men er Ægteskabet først indgaaet, skal det offentlige ikke have Lov til at forlange det opløst. Man vil heroverfor indvende, at naar det offentlige havde Ret til at forbyde Ægteskabets Indgaaelse paa Forhaand, maa det offentlige ogsaa have Ret til at opløse det. Det er efter vor Mening ikke rigtigt. Naar Ægteskabet er indgaaet, er Stillingen en anden end før Indgaaelsen. Det har hidtil været saaledes i dansk Ret, at selv om et Forbud var overtraadt ved Ægteskabets Indgaaelse, skulde Ægteskabet ikke opløses, naar det ikke stred absolut mod bestaaende Sædelighedsbegreber, naar der ikke forelaa Blodskam eller lignende store Forbrydelser.

Jeg beder igen det høje Tings Medlemmer lægge Mærke til, at Begrundelsen for, at man vil give det offentlige den udvidede Ret, er Hensynet til Afkommet. Men hvis det offentlige siger til de to Mennesker, der har giftet sig, at Ægteskabet skal opløses, uagtet Ægtefællerne ikke ønsker det, tror saa nogen i denne Sal, at de to Mennesker ikke fortsat vil leve sammen? Selvfølgelig vil de leve sammen i Kammeratægteskab. De vil spørge, om Spørgsmaalet ikke snart bliver afgjort. Men Lovgivningen indeholder intet om, hvornaar det skal afgøres, om Ægteskabet skal opløses eller ikke, Afgørelsen kan staa hen i det uvisse, saa at Parterne ikke aner, hvorledes Situationen er. Derfor advarer Mindretallet mod at indføre denne Ret for det offentlige

til at blande sig i Forhold, det hidtil har været holdt uden for.

Jeg takker imidlertid endnu en Gang for den givne Indrømmelse, hvorved de private faar noget at sige med Hensyn til deres eget Ægteskab.

Den ærede Ordfører (Ingeborg Hansen) refererede ganske kort og fuldstændig loyalt vort Standpunkt med Hensyn til Spørgsmaalet kongelig Bevilling eller Ministertilladelse og mente for sit eget Vedkommende, at Ministertilladelse var mere praktisk end kongelig Resolution. Det er en rigtig Indvending, men hvornaar plejer man at gaa fra kongelig Resolution ned til at lade en Ministertilladelse være tilstrækkelig? Det gør man i de Tilfælde, hvor Ekspeditionerne bliver flere og flere. Æresoprejsning blev i sin Tid givet ved kongelig Resolution, men man mente, Udviklingen gik i Retning af, at Æresoprejsning vilde blive givet i mange Tilfælde, og gik derfor ned til ministeriel Resolution. Men efter hele Tankegangen i denne Lovgivning skal Resolutionen netop gives meget sjældent. Derfor mener vi, det er forkert, at man her gaar bort fra kongelig Resolution; deri ligger ligesom den Tendens, at Tilladelsen vil blive givet i mange Tilfælde, men saa er det, jeg siger: Hvorfor skal vi overhovedet gaa bort fra de gældende Regler, hvis Følgen kun bliver, at Centraladministrationen ved ministerielle Resolutioner opretholder det bestaaende?

Den ærede Ordfører (Ingeborg Hansen) refererede ligeledes loyalt, hvorfor vi havde foreslaaet „Hvis der er Grund til at antage“ ændret til „Hvis det sandsynliggøres“. Den ærede Ordfører sagde: Der er ingen Grund til at gaa bort fra det, der staar, for det staar ogsaa i den nugældende Ægteskabslov. Ja, det er rigtigt, men den nugældende Ægteskabslov nævner kun bestemte Tilfælde, nogenlunde let konstaterede Tilfælde. Naar vi derimod medtager alle de yderliggaaende Tilfælde, som Lovforslaget omfatter, mener vi, at der maa kræves noget mere. Det er ikke nok, at der er Grund til at antage, at vedkommende er Psykopat. Vi finder, at det maa sandsynliggøres, at vedkommende er det. Ellers synes vi, det er for urimeligt at gribe ind.

Jeg har nu refereret Mindretallets Standpunkt, og Sagen er for os saa væsentlig, at hvis det ikke skulde lykkes os at faa vore Ændringsforslag gennemført, ser vi os desværre ikke i Stand til at stemme for Lovforslaget. Jeg siger udtrykkeligt desværre, thi nu har vi haft flere Ægteskabs-